

РЕШЕНИЕ

№ 494

Гр. Перник, 26.06.2014 година.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание проведено на единадесети юни през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Игнат Георгиев

ЧЛЕНОВЕ: Емилия Иванова

Ивайло Иванов

при съдебния – секретар А.М. и с участието на прокурор Антова от окръжна прокуратура Перник, като разгледа КНАХД № 390 по описа за 2014 година докладвано от съдия Ивайло Иванов, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на директора на районна здравноосигурителна каса (РЗОК) - Перник против решение № 265 от 17.04.2014 година на районен съд Перник, постановено по НАХД № 1887 по описа на съда за 2013 година. С атакувания съдебен акт е отменено наказателно постановление (НП) № 349 от 20.11.2013 година, издадено от директора на РЗОК – Перник срещу многопрофилна болница за активно лечение (МБАЛ) „***“ АД, гр. Перник, в качество й на изпълнител на болнична медицинска помощ (ИБМП), ЕИК 113513858, седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от управителя д-р ***, с което за три нарушения по чл. 55, ал. 2, т. 3, във връзка с т. 2 от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО), във връзка с чл. 171, т. 1 от Национален рамков договор за медицинските дейности между Националната здравноосигурителна каса (НЗОК) и Български лекарски съюз за 2012 година (НРД 2012 г.), във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 от Приложение 2Б към чл. 2 на ПМС №353/27.12.2012 година и на основание чл. 105 з, ал. 2 от ЗЗО са наложени три административни наказания „Имуществена санкция“ всяко от които в размер на по 200 (двеста) лева.

Касаторът твърди, че постановеното съдебно решение на районния съд е неправилно и незаконосъобразно. Счита, че не са допуснати в хода на производството по налагане на административно наказание съществени процесуални нарушения, посочени като основание за отмяна на

наказателното постановление, съответно без спорът да бъде разгледан по същество. Твърди, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени съобразно изискванията на ЗАНН, като съдържат конкретно описание на всяко от нарушенията, като дата (период), място и обстоятелства на извършване. Възразява срещу изводите на районния съд, че разпоредбата на чл. 55, ал. 2, т. 3 от ЗЗО не създава задължения за ИБМП, както и сочи, че освен цитираната норма актът и НП съдържат вписани и други нарушени нормативни разпоредби. Пледира за неправилност на заключението на районния съдия относно кумулативност на задълженията, вменени с нормата на чл. 171, т. 1 от НРД 2012 година. Във връзка с посочените основания касаторът моли съда да отмени решението на първата съдебна инстанция и да се произнесе по съществото на спора, като потвърди процесното наказателно постановление. В съдебно заседание касационният жалбоподател чрез процесуалният си представител пледира за уважаване на касационната жалба.

Ответникът по касационната жалба МБАЛ „***“ АД, гр. Перник в представения писмен отговор по повод подадената касационна жалба излага бланкетни доводи срещу основателността на същата. Пред съда процесуалния пълномощник моли решението на първата съдебна инстанция да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Представителят на Окръжна прокуратура Перник дава заключение за правилност и законосъобразност на съдебното решение и предлага същото да бъде оставено сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от страна в производството пред първа съдебна инстанция, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което следва да бъде разгледана по същество. Пред касационната инстанция писмени доказателства във връзка със сочените основания за обжалване на решението на районния съд не са представени.

Административен съд - Перник, като прецени събраните по делото доказателства, съобрази сочените касационни основания и извърши проверка в пределите по чл. 218 от АПК, приема следното:

На първо място по повод извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК касационния съд намира обжалвания съдебен акт за валиден. Постановен е в необходимата писмена форма и подписан от съдията, разгледал делото. Правният спор е освен родово и местно подсъден на районен съд Перник като първа инстанция. Решението е постановено от едноличен съдебен състав, съгласно правилата на ЗАНН. От мотивите, ведно с диспозитива на атакувания съдебен акт, личи ясно и безпротиворечиво волята на съда защо процесното НП бива отменено.

Проверяваният съдебен акт е допустим, тъй като съдът е бил надлежно сезиран с редовна и допустима жалба срещу подлежащ на обжалване акт на правораздаване.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение районен съд Перник е приел от фактическа страна, че на 16.10.2013 година, на основание заповед на директора на РЗОК Перник с № РД 09-581 от 07.10.2013 година е извършена проверка на МБАЛ „***“ АД, гр. Перник в качество на ИБМП. Установено от проверяващите в хода на проверката е, че във връзка с извършени в урологично отделение на болницата лечения на пациенти по КП № 89 „Консервативно лечение на възпалителни заболявания на мъжките полови органи“ не е осигурена непрекъснатост на болничната помощ и грижи за пациентите /ежедневно наблюдение и престой/ и в ИЗ няма декурзуси за посочените дати.

За така установеното на 21.10.2013 година срещу МБАЛ „***“ АД, гр. Перник, в качеството му на ИБМП, със съставяне на акт за нарушение е образувано административнонаказателно производство. На 20.11.2013 година е издадено процесното наказателно постановление.

При така установеното по фактите районен съд Перник, при извършваната служебно проверка за законосъобразност на проведеното административнонаказателно производство установил процесуални пороци при водене на същото, приети от районния съдия за абсолютно съществени и поради това на това основание е отменил наказателното постановление без спорът да бъде разглеждан в неговото същество.

Изводът на решаващия съд за наличие на съществено процесуално нарушение при издаване на НП - непосочване на дата на извършване на нарушенията е неправилен и не съответства на доказателствата по делото. Видно от АУАН и от НП, подробно е посочен периодът на пролежаване на всеки от пациентите. Това е времето, в който е следвало да се извършат определените от закона и НРД дейности, които не са извършени или са извършени неточно. Следователно определено е времето на извършване на нарушенията и решаващият съд, неправилно е приел обратното, но този извод не е в състояние да промени в цялост изхода на делото.

Настоящият касационен състав намира, че е налице противоречие между фактическите и правните изводи на административно наказващия орган, който правилно са отчетени от решаващия състав на въззивния съд. Тук следва да се добави, че разпоредбата на чл. 55, ал. 2, т. 3 от ЗЗО не установява задължение за лечебните заведения към Държавата, а препраща към отделните видове медицинска помощ. Тази помощ е посочена в чл. 45, ал. 1 от ЗЗО, като в случая точната норма е т. 3, на ал. 1 от ЗЗО, която също не въвежда императивно правило за поведение на лечебните заведения. Разпоредбата на чл. 171, т. 1 от НДР за 2012 година вменява в задължение на изпълнителя на болнична помощ да осигурява на пациентите непрекъснатост на болничната помощ и грижите, както и координация между специалистите, които ги осъществяват, съответно разпоредбата на чл. 10. (1) Националната здравноосигурителна каса заплаща на изпълнител

на БМП за всеки отделен случай по КП при наличие на следните условия: т. 4. изпълнителят е изпълнил всички свои задължения по осигуряване на пациентите: непрекъснатост на болничната помощ и грижите (ежедневно наблюдение и престой на пациента в ЛЗ), координация между специалистите, които ги осъществяват, както и осигуряване на координация със структури на извънболнична и болнична помощ, съобразена с диагностично-лечебния алгоритъм на съответната КП – при дехоспитализация на пациента с цел довършване на лечебния процес. В този смисъл, основателни са мотивите изложени от първоинстанционния съд за невъзможността да се разбере за неизпълнението на кое задължение е санкционирано ЮЛ. Допускането на интерпретации в тази насока е абсолютно основание за отмяната на обжалваното НП в тези му части, поради нарушението на правото на защита на санкционираното ЮЛ. Още повече в тълковния речник е посочено значението на думата „Декурзус“ и неговото значение е: медицински ход, протичане, развитие, напр. протичане на болест. Доколкото вписването на декурзус не е заложено нормативно в посочената за нарушена разпоредба на НРД, не е записано и в КП № 89, то невписването му на посочените дати в ИЗ не може да се ползва като единствено доказателство, обосноваващо извод за прекъсване на медицинските грижи при болничен престой. Доколкото липсва нормативно установено изискване за ежедневно отразяване на декурзуси в ИЗ съдът приема, че същото не е в пряка връзка с посочената за нарушена норма на чл. 171, т. 1 от НРД за МД 2012 година. Последно посочената норма не индивидуализира дейности, чието задължително извършване е условие за непрекъснатост на болничната помощ и грижи. Сама по себе си липсата на декурзус в ИЗ не може да докаже безсъмнено, че в посочените дни болничните грижи за пациента са били прекъснати, при наличие на други данни за извършвано наблюдение на пациента- доколкото видно от ИЗ за пациентите са положени в голям обем медицински грижи, температурен лист, изследвания, извършени са три оперативни интервенции, пациентите са дехоспитализирани /видно от епикризата/ в добро общо състояние и при липса на съществени субективни оплаквания. Т.е. както в НРД, така и в другите, регламентиращи медицинската помощ при болничен престой нормативни актове липсва норма, повеляваща, че доказването на непрекъснатост на медицинските грижи трябва да се извършва единствено чрез вписване на декурзуси в ИЗ.

Ето защо при цялостната преценка на събраните по делото доказателства настоящият касационен състав приема, че не са нарушени визираните от административнонаказващия орган норми на ЗЗО и НРД за МД 2012 година и неправилно последният е възприел непопълването на реквизит в ИЗ /ежедневен декурзус/ като липса на непрекъснатост в предоставяната медицинска помощ и грижи. При тези доводи съдът намира, че санкционираното лечебно заведение не е извършило нарушението за

което е ангажирана административнонаказателната му отговорност и издаденото наказателно постановление се явява незаконосъобразно, а решението на районният съд, с което същото е отменено като правилно и законосъобразно следва да се остави в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд Перник, в касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 265 от 17.04.2014 година на районен съд Перник, постановено по НАХД № 1887 по описа на съда за 2013 година.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: